

Düğün

– Mehmet ÇİFTÇİ · 14 Ağustos 2022

“Tamam da üç gün üstü üstüne düğüne gidilmez ki!”

Geçenlerde bir telefon geldi bana. Numarası kayıtlı olmayan lakin tanıdığım birisi. Açtım;

-Efendim Adnan Abi.

-Mehmet Bey Perşembe günü düğünümüz var buyurun gelin. Kusura bakmayın davetiye yetmedi. Onun için telefonla davet ettim çoğu eşi dostu ahabı.

Buyur buradan yak! Hayatta en sevmediğim bir yere davetiyesiz gitmek. Sonra aklıma neler neler geliyor işte. Adam cimrinin teki miydi de az davetiye bastırıldı? Yoksa uzaktan pek sallamadığı insanlara davetiye vermeye tenezzül etmediği için mi? Tamam da kardeşim eğer davetiyen kalmadıysa beni davet etme!

Zaten sevmediğim bir adamsın. Hani rahmetli Kemal Sunal'ın:

-Merhaba Mülayim abi.

-Merhaba canım. Bu herifi de hiç sevmem!

Diyalogu geçen filmi gibi. Çoğu zaman yolda görsek birbirimizi selam dahi vermeyiz. Zaten beni aramasına da şaşırımdı gerçekten. Şimdi diyeceksiniz ki gitmeye mecbur musun? Efendim evli olanlar bilir. Evdeki eşiniz bir düğüne gitmeye hazırlandı mı Allah muhafaza! O sıra meclisin tatile girmesi lazım, okulların tatil olması lazım, trafiğin bomboş olması lazım, dünyada savaşların durması lazım... O düğüne gidilmesi için bütün engellerin ortadan kalkması lazım. Eğer ecelinize susadıysanız gitmek istemediğinizi söylersiniz. Ondan sonra bir aylık süre içinde, en az on sene daha yaşlanırsınız, saçınızdaki aklar biraz daha artar. Tabi dökülmezse...

Adama dedim ki:

-Tabi ki abi geliriz. Hayırlı uğurlu olsun.

Gittim eşime söyledim. Aslında söylemesem haberi olmayacaktı demeyi çok isterdim. Ama haberi zaten vardı. Düğüne davet eden adamın yeğeni ile bizim hanım arkadaş olduğu için, bizim hanımın düğünden bir hafta önceden zaten haberi vardı.

O gün geldi çattı. Efendim bir süslenmeler iki de bir elbiseler giyip çıkarıp bana “olmuş mu?” diye sormalar. Zaten bütün erkeklerin ortak sorunu bence, kadınların bize “olmuş mu?”, “yakışmış mı?” diye sorması değil! Biz onlara güzelce cevap verince, “yok ya bu olmadı değil mi, yemin et!” cümlesinden sonra tekrar başka bir elbise giymeleri... Bu kısır döngüyü “Eee yeter artık bu çok yakıştı geç kalıyoruz hadi çıkalım artık!” cümlesi kırıyor genelde. Aslında ne zamandır aklımda. Biz kadınları beklerken heyecanlanmadan “hadi çıkalım artık” demeden akıllı uslu otursak ne olacak merak ediyorum. Belki de düğüne geç kalacaklar. O da bizim işimize gelmez mi? Dur bir dahakine bunu denemek istiyorum. Çoluk çocuk düştük yola. İlçede yaşadığımız için her yer yürüme mesafesinde. Oğlanı baston çocuk arabasına oturttuk. Gündüz uyumadığı için yavrucak hemencecik uyuyuverdi. Düğün evi de öyle bir yerde ki, ilçenin kuzeyindeki tepenin başında. Dağa tırmanır gibi soluk soluğa yürüyoruz... Arada keçiler mi yoksa katırların yaptığı gibi mi pek bilemiyorum; tam dikine çıkmadan arada bir yanlamasına sokak değiştirerek yürümeye devam ediyoruz. Lisenin oraya geldiğimizde orkestra çalgı sesi daha da arttı.

Terden atletim sırtıma yapışmıştı zaten. Düğün evi lisenin hemen arkasında. Ev o kadar tuhaf bir ev ki, üç katlı eski bir ev! Apartman falan değil. Hepsinin girişi ayrı ayrı. Sanki üç tane müstakil evi üstü üstüne koymuşlar gibi. Evin konumu da bir felaket zaten. Bahçesi olmadığı gibi ev tam yolun köşesinde. İlçenin içinden geçip yukarıda küçük bir Çerkes köyüne giden yolun tam dönemecinde. Evin önüne bir orkestra koymuşlar. Kadınlar bir tarafta oturmuşlar yolu tam kapatmadan, diğer tarafta ise bir kısmı camekanlı kapalı bir yerde yemek pişirmişler, diğer kısımda ise araba garajı gibi bir yerde masa sandalye koymuşlar erkekler otursun diye. Gelir gelmez düğün sahibi Adnan bizi karşıladı.

-Hoşgeldiniz Mehmet Bey. Dedi müzik gürültüsünden belli belirsiz.

Bende:

-Hoşbulduk. Dedim ama duyulmadı pek.

Adam anlamış olacak ki başını salladı elimi tutarak. Elimi bırakmadan "gelin yemek yiyin önce" dedi uykusuzluktan çatlamaş, kızarmış gözleriyle. Biz olmaz desek de girdik o dediğim dükkan gibi bir yere. Bizden başka içeride kimseler yoktu. Herkes yemeğini yedi de sadece biz kalmış gibi herkes bize bakıyor dışarıdan gibi geldi. Beyaz, köpükten bir 'tabldot' dedikleri saçmalığın içinde yemeğimiz geldi. Üç dört tane metalimsi tat gelen yaprak sarması, beyaz hafif soğuk yayla çorbası gibi bir şey, lapa bir pirinç pilavı ve de sulu köfte tarzında bir yemek. Bana düğün yemeği değil de öğrenci yurdunda çıkan yemekler gibi geldi. Biraz ondan biraz ondan alıp yiyip kalktık masadan. Eşim kadınlar tarafına geçti, bende o araba garajı gibi olan yere oturup oynayanları, halay çekenleri izliyordum. Bir ara baktım, bizim hanım çoktan halayın içine karışmış. Müzik çaldığını zanneden orgun başında iki kişi vardı. Hem ellerindeki sigaradan birer nefes çekip hem de boğuk boğuk sesleriyle, şarkı desen değil, türkü desen değil bir şeyler söylüyorlardı. Her şeyi o önlerindeki elektronik klavyeli aletten yapıyorlardı. Eskiden orkestra deyince davul, zurna, bağlama varsa keman, trampet gibi müzik aletleri gelirdi. Şimdi işin kolayına kaçmışlar, bütün müzik enstrümanlarının sesi sadece tek bir aletten çıkıyor. Adam resmen klavyenin tuşlarından zurna sesi çıkardı gözlerimin önünde.

Uzun yıllar bu ilçede kaldığım için artık herkesi hemen hemen tanıyorum. Yanıma gelip bağıra bağıra "nasılsın meemet beey" diyorlar, bende "iyiyim sağol" diyorum bağıra bağıra. Ara sıra karton bardaklarda çay ikram ettiler, hepsinde aldım içtim. Çayı güzel demlemişler hayret ettim. Normalde o kadar çok çay içmem ben. Düğünü sokak ortasında yaptıkları için, ikide bir arabalar halayın ortasından geçtikçe gülesim geliyordu. Arabalar yavaşça yaklaştıkça halay oynayanlara doğru, halayı hiç bozmadan kenara çekiliyorlar, sonra tekrar devam ediyorlardı. Normal bir sokak olsaydı belki sokağın başını sonunu kapatırlardı ama evin konumu öylesine kötüydü ki, o dediğim köye giden başka yol yok. Herkes oradan geçmek zorunda.

Tam dört saat boyunca tepinip duran insanları seyrederken, arada gözlerim karşıda sapsarı doğan, yükseldikçe beyazlayan dolunaya takıldı. Bulutsuz dolunaylı bir ağustos gecesi hayatımın en tuhaf diyebileceğim düğününde, bedenim oradaydı ama aklım çocukluğumdan başlayıp bu seneye kadar zaman yolculuğu yaptı. Sesler kesildi ara sıra, gözlerim daldı dolunaya bakarken. Kimseler yoktu yanımda. Sanki orada düğün yoktu da, sessizce oturuyordum gece sokak ortasında. Arada sırada gözlerimi üç dört saniye uzun kapatıp, açtığımda sanki burada olmadığımı, büyümediğimi, yılların geçmediğini hayal edip durdum.

Sonunda orkestra sustu, ayağa kalkıp terli insanların arasından eşimin yanına gittim.

-Hadi gidelim dedim.

O, dört saat boyunca oynayıp halay çekmenin verdiği, kendine göre "tatlı yorgunluk" la, sırtarak:

-Hadi gidelim. Dedi.

Gelirken çocuk uyuyunca düğün evinin giriş katında bir odaya yatırmıştık. Mařallah hiç uyanmadan uyumuş kerata. Çocuđu arabasına oturtunca hemen uyandı. Düğün sahiplerine veda edip giderken, eşim bir ara elimi tuttu. Yüzüme sırtıp:

-Yarın kaçta gidelim? dedi.